

ת"פ 42277/10/14 - מדינת ישראל נגד יאסר גנאים

בית משפט השלום בעכו

10 פברואר 2016

ת"פ 42277-10-14 מדינת ישראל נ' גנאים

לפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם יאסר גנאים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד נהלה גאני

הנאשם - נוכח

הסניגור - עו"ד אבו יונס נסרי

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום המייחס לו עבירות **נהיגה בזמן פסילה**, עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961; **התחזות לאדם אחר במטרה להונות**, עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **שיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 **ועקיפה כשהדרך לא פנויה**, עבירה לפי סעיף 47ד לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

2. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, בהן הודה הנאשם, אזי ביום 29.1.13, נשלל הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה בלתי מוגבלת בשל שיטת הניקוד במשרד התחבורה. הנאשם אשר היה מודע לעובדת פסילתו מלנהוג, נהג ברכב ביום 20.1.14. באותו מעמד עקף הנאשם רכב אחר כשהדרך לא פנויה ונעצר על ידי שוטרים. אז, הזדהה הנאשם בשמו ומספר תעודת הזהות של אחיו. בהמשך אותו יום, התייצב בפני קצין תנועה ושב והציג את עצמו בפרי זיהויו של אחיו. על כן, באותו

עמוד 1

מעמד פסל הקצין את אחיו מלנהוג, פסילה מנהלית למשך 30 יום. בהמשך התקבל גזר דין בגין אותה עבירה אשר פסל גם כן את אחיו, עקב הצגת הזהות הבדויה, מלנהוג למשך 3 חודשים. כתב האישום ממשיך ונפרט כי הנאשם שיבש מהלכי משפט גם בכך כי הציע והעביר לאחיו סכום כסף על מנת שימנע מגילוי ההונאה לרשויות.

4. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, הורשע, נשלח לקבלת תסקיר בעניינו אשר לבקשת הסנגור בחן גם את שאלת הארכת מהמאסר המותנה התלוי ועמד כנגדו. לאחר מכן טענו הצדדים לעונש.

5. בטרם דיון בשאלת הענישה במקרה זה, העלה הסנגור שאלות שעניינן המאסר המותנה אשר תלוי ועומד כנגד הנאשם.

בתת"ע 7069-05-12 שהתנהל כנגד הנאשם, בגזר הדין מיום 4.12.12, השית כב' השופט אבישי קאופמן על הנאשם בין היתר מאסר מותנה אסר לשונו כדלהלן-

"אני דן את הנאשם ל-12 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה ללא רשיון או של נהיגה בזמן פסילה";

טוען הסנגור כי מאסר על תנאי זה הושת בחוסר סמכות ואינו תקף שכן העבירה בגינה נדון הנאשם באותו הליך לא הייתה לש נהיגה בזמן פסילה אלא של נהיגה כשריון הנהיגה אינו תקף לאותו סוג של רכב בו נהג. לפיכך, לשיטתו אין לבית המשפט סמכות להשית מאסר מותנה בגין עבירה אחרת. כמו כן טעון הסנגור כי מדובר בתנאי בלתי מידתי ובלתי סביר.

6. ראשית, בית המשפט זה אינו ערכאת ערעור על פסק דינו של בית המשפט לענייני תעבורה ויש לדחות טענותיו אלו כאשר הן מעולות בפני. יחד עם זאת מוצאת אני לנכון אף להוסיף.

סעיף 52 לחוק העונשין, קובע כי מש "הטיל בית המשפט עונש מאסר, רשאי הוא להורות בגזר הדין שהעונש, כולו או מקצתו, יהיה על תנאי." ללמדך, מדובר בענישה בגין העבירה הקודמת, ולא בגין העבירה עתידית האפשרית אשר במידה ותתרחש תפעיל את אותו התנאי. "העולה מכך הוא כי כל עוד לא הפר הנאשם את התנאי שנקבע, נדחה ביצועו של עונש המאסר, ועם חלוף התקופה שנקצבה לתנאי, יפוג עונש זה כלא היה. כך מתבקש ששיקולים של הרתעת הנאשם הם העומדים בבסיס הענישה המותנית, שכן אם ישוב למוטב, ומעשיו לא יישנו, כי אז הוא יזכה למעין מחילה באשר הוא לא יאסר בגין המעשים בהם הורשע. התליית המאסר בתנאים נועדה לאפשר לבחון את התנהגותו של הנאשם ולדרבנו לציית לחוק." (ע"פ 4517/04 אַחַמַּד מַסְרֹואה נ. מְדִינַת יִשְׂרָאֵל פס"ד כב' השופט א. לוי.).

המחוקק לא הגביל את שיקול דעת השופט בקביעה כי התנאי שיפעיל את אותו מאסר יהיה בדיוק אותה עבירה בגינה הורשע הנאשם בהליך במסגרתו הושת התנאי. סעיף 52 (ד) לחוק העונשין קובע

כדלהלן "קביעתה עבירות לפי סעיף קטן (ב) יכול שתהיה בציון סוג של עבירות או בפירוט עבירות מסוימות, אם על דרך תיאורן ואם דרך אזכור הוראות חוק...".

נמצא אם כן, כי לטעמי אין בסיס לטענת הסנגור בדבר העדר סמכות לקביעת התנאי וכי אינו בתוקף, וככל שקיימת טענה כנגד המידתיות מקומה בהליכי הערעור בגין הענישה באותו הליך, שכן מדובר בענישה נדחית ומותנית בגין אותו מעשה אשר נידון בהליך הקודם.

7. הנאשם פגע בשני מקבצים של ערכים מוגנים. עבירת הנהיגה בזמן פסילה ועבירת העקיפה כשהדרך לא פנויה, פוגעות בביטחון הציבור. מי שנמצא כי אינו מתאים לנהיגה ברכב וממשיך ונוהג בו, מסכן את שלום הציבור, ומביע זלזול ברשויות החוק. אין להקל ראש בעבירת נהיגה בזמן פסילה או בהעדר רשיון הנהיגה. מדובר בשימוש בכלי אשר נועד לתועלת האדם, אך יש בו מרכיב סיון לא מבוטל ועל כן נמצא כי יש להסדיר את הרשות לעשות בו שימוש, רק למי שלמד ונמצא כשיר לכך ולא נפסלה כשירותו בגין סיבות בריאות או ריבוי עבירות. כך מגנות הרשויות על המשתמשים בדרך. נכון הדבר גם לעבירות עקיפה כשהדרך לא פנוי המסכנת משמעותית את חיהם של יושבי הרכב הבא מולו מבלי שאותו נהג והישובים ברכב ביצעו עבירה כלשהיא.

עבירת התחזות לאדם אחר בנטרה להונות יחד עם שיבוש מהלכי שמפט, הינה עבירה הפוגעת ביסודות הסדר הציבורי. זהותו של אדם היא אולי קניינו החשוב ביותר לו עצמו ולסדר הציבורי. שיבוש מהלכי משפט הינה עבירה הפוגעת בסדריה שלטון וביכולתו של בית המשפט לעשות דין. השטת עונש על אחר, הינה פגיעה בזכויותיו של אותו אדם, להגנה על זכויותיו.

8. באשר למתחם הענישה בעבירות המונחות לפני, דומה בעיני כי על ביתה משפט ה/להתייחס בחומרה רבה לעבירות. על מתחם הענישה לבטא הרתעה מפני נהיגה בזמן פסילה, שיש בה כדי להתריס כנגד סמכות הרשויות לשול זכותו של אדם לנהוג. עבירות ההתחזות ושיבוש מהלכי משפט הינן עבירות החותרות תחת יסודות הסדר הציבורי והליכי אכיפת החוק ופעילות בית המשפט.

צירופן של העבירות יחד מחמיר את מתחם הענישה.

9. לפיכך לטעמי מתחם הענישה בעובדות כתב אישום כמפורט בפני הינו בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

10. לנאשם עבר תעבורתי מכביד ואין זו הרשעתו הראשונה בעבירה של נהיגה כאשר רשיונו אינו מאפשר לו לעשות כן. (ת/5). יצוין כי הרשעתו האחרונה הינה בגין נהיגה עם רשיון נהיגה אינו תקף לאותו סוג רכב. גזר הדין הינו מיום 4.12.12 כאשר העבירה הינה מחודש 5/12. כאמור בגין אותו הליך נגזר על הנאשם מאסר מותנה בן 12 חודשים כאשר לא הושת עליו מאסר בפועל.

באשר לעברו הפלילי הכללי (ת/4) יש לציין כי הגזר דינו האחרון הינו משנת 2008. קדמו לו הרשעות

נוספות בגין עבירות רכוש והתפרצות מסוגים שונים.

11. לא הוצג בפני תסקיר חיובי. התסקיר ממליץ על ענישה מוחשית כאשר אינו ממליץ על אפיק שיקומי או הארכת המאסר המותנה. ממצאים שלילים לכאורה בתסקיר אינם יכולים להוות שיקול לחומרא. אציין מתוך התסקיר כשיקולים לקולא את נסיבות ילדותו הלא פשוטות של הנאשם אשר נאלץ לצאת לעבוד כבר בגיל 13 שנים.

12. כאשר לעבירות עצמן, מדובר בעבירות מתחייבות תכנון. הנאשם ידע כי אינו רשאי לנהוג ובחר ליטול את הרכב ולנהוג. ההתחזות לאחר מופיעה לפחות בשני שלבים באופן אקטיבי. גם בפניה שוטר וגם לאחר מכן בפניה קצין. הנאשם לא חזר בו גם לאחר שראה כי על אחיו מושתת פסילה מנהלית של 30 יום. הנאשם לא התייצב בבית המשפט וניתן נגדו גזר דין בהעדר של 3 חודשי פסילה. במקרה זה ישנו נפגע עבירה ברור.

13. הנאשם אכן הודה בהזדמנות הראשונה, אך לא פעל בכל דרך יזומה על ידו לתקן את העוול אשר גרם לאחר. ההפך הוא הנכון. המאסר המותנה אשר הושת עליו, מבלי להשית עליו מאסר בפועל, לא הרתיעו מלשוב ולנהוג.

13. נכוח כל האמור לעיל מוצאת אני כי הנאשם נמצא באמצע מתחם הענישה. קרי, השתת מאסר בן 9 חודשים.

14. בנסיבות אלו אין כל מקום לדון בהארכת המאסר המותנה. אולם, נוכח העובדה כי כנגד הנאשם מאסר מותנה ארוך מאוד, מוצאת אני כי נכון הוא לחפוף את רובו של עונש המאסר המושת על הנאשם בהליך זה עם המאסר המותנה. לא אוכל לחפוף את כולו, נוכח קיומה של עבירה משמעותית אשר אינה כלולה בעבירות שעניין המאסר המותנה.

מאחר והנאשם נשלח לריצוי מאסר ארוך איני מוצאת כי נכון הוא להשית עליו קנס.

15. לאור כל האמור לעיל הנני גוזרת על הנאשם-

א. מאסר לתקופה של 9 חודשים.

ב. הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה אשר הושת על הנאשם במסגרת תת"ע 7069-05-12, (ת/3) בן 12 חודשים.

ג. המאסרים המנויים בסעיפים א ו-ב לעיל ירוצו כך ש-8 חודשים מתוכם ירוצו בחופף וחודש אחד במצטבר.

סך הכל ירצה הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל.

ד. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זאת עבירת נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה מתאים, ויורשע עליהן בדיון.

ה. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זאת עבירת שיבוש מהלכי משפט, ויורשע עליה בדיון.

ו. מאסר על תנאי לתקופה של 9 חודשים למשך 3 שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זאת עבירת התחזות לאדם אחר, ויורשע עליה בדיון.

ז. חתימה על התחייבות כספית בסך 5,000 ₪, להמנע מלעבור על עבירת נהיגה בזמן פסילה או נהיגה בהעדר רישיון נהיגה מתאים, תוך שנתיים מיום שחרורו.. אם לא יחתום היום על התחייבות, יש לאסור אותו למשך 10 יום.

ח. הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים.

רשמתי בפני כי הנאשם פסול מלנהוג ועל כן אין הוא נדרש להפקיד רישיון נהיגה.

תקופת הפסילה תצטרף לכל תקופת פסילה קיימת

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום א' אדר א' תשע"ו, 10/02/2016 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הנני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין עד ליום 10.4.16, אז יתייבב הנאשם בשעה 08.00 בבית מעצר קישון לריצוי עונשו.

להבטחת התייצבותו לריצוי עונשו, הנני מורה כדלהלן:

א. צו עיכוב יציאה מהארץ.

ב. חתימה על התחייבות עצמית על סך 15,000 ₪ להבטחת התייצבותו וכן חתימה של שני ערבים על ערבות צד ג' על סכום זהה להבטחת התייצבותו.

חתימת הערבים תבוצע במזכירות ביהמ"ש עד ליום 14.2.16 שעה 12.00.

ניתנה והודעה היום א' אדר א' תשע"ו, 10/02/2016 במעמד הנוכחים.

שושנה פיינסוד-כהן , שופטת